

[Korsgaard.]

struktion. Til min Glæde konstaterer jeg, at sammenlignet med, skal vi sige, Tanker, vi før har været præsenteret for, er de Forslag, her foreligger, en meget stor Forbedring. Ingen vil endnu have glemmt, at man en Tid havde Tanke om at lægge en vis Skat paa Aktieudbytte uden Hensyn til, om den paagældende Aktionær havde Skatteevne eller ikke; man vil ikke have glemmt, i alt Fald ikke alle, at paa en Tid, da man vilde overføre indirekte Skatter til direkte, vilde man tankemæssigt have gjort det paa den Maade, at man gjorde Skatten mindre paa visse Indkomster, men til Gengæld naturligvis saa meget højere paa andre. Begge disse Former for Beskatning, som man dér var inde paa, var efter min Overbevisning højst demoraliserende, fordi der ikke var virkelig skatteteknisk Baggrund for dem, og navnlig fordi man ikke i udpræget Grad tog Hensyn til Skatteevnen.

De to Former, der her er Tale om, som nu foreslaas paa en Gang, er henholdsvis Merindkomstskatten og Tillægsskatten. Nu vil vel nok Tilbøjeligheden til, at man ønsker det ene eller andet, i højere eller mindre Grad være afhængig af, om den paagældende Skatteyder i 1934 har haft en ekstraordinær stor Indkomst, eller om han gennem mange Aar har haft en jævn og stor Indkomst, for med Hensyn til Skatten tror jeg nu, man har Lov til at sige, at det er grumme sjælden at træffe virkelige Idealister. Derimod er det overmaade let at træffe Folk, der vælger den Form, der gør det billigst for dem.

Jeg for mit Vedkommende sætter — naar man endelig skal have en af de to Former — mindst Pris paa Tillægsskatten. Man maa heller ikke glemme, at vi har for saa vidt en Tillægsskat i Kraft af den Lov, der gælder om Amtsskatternes Nedsættelse. Den var vist regnet i Aar at skulle indbringe 6 eller maaske kun 5 Mill. Kr. Da den samlede Indkomstskat beløber sig til omkring 70 Mill. Kr., vil det sige, at man har en generel Forhøjelse af den almindelige Indkomstskat paa 7 pCt. Den har man allerede; om man saa skal gaa videre eller ikke, det er Problemet.

Men skal man endelig gaa videre, maa jeg sige, at jeg synes ikke helt om den Udformning, som man har givet denne Forhøjelse, idet jeg jo vel, som allerede sagt, er af den Mening, at dette Lovforslag, sammenlignet med Tanker, der har været fremme, betyder en stor Forbedring, men dog er det efter mine Begreber, navnlig med Hensyn til Tillægsskatten, ikke helt godt endnu. Skal man dér endelig have en for-

højet Skat, hvorfor skal den saa ikke gaa til Bunds? Vi har i Forvejen en overmaade stærk Progression, og naar man sammenholder den direkte Statsskat med den direkte Kommuneskat, ved jo alle, der overhovedet beskæftiger sig alvorligt med Skatteproblemer, at for ikke helt faa Skatteydere er det en overordentlig stor Indkomstskat, der betales.

Naar man endelig her vil gaa endnu højere, hvorfor saa ikke simpelt hen give en 10 pCt.s Forhøjelse for dem alle sammen? Det er, lovteknisk set, lettere, og det er efter min Mening i enhver Henseende at foretrække, idet der saa efter en vis bestemt Skala bliver en forhøjet Skat efter Skatteevne. Det er det, jeg saa ofte, jeg kan faa Lejlighed dertil, vil gøre gældende, at det at holde Skatteevnen fast som Grundlag for Skatten for hele Samfundet er overmaade nyttigt. Det at bryde ind paa et vist Punkt og sige: Her er ingen Skatteevne efter Situationen, men deroppe derimod er der til Gengæld saa meget større Skatteevne, er for mig at se ikke noget godt Princip, og jeg maa mene, at den Vej bør man ikke gaa.

Saadan nogen særdeles Ven af Tillægsskatten er jeg altsaa ikke, bl. a. fordi vi allerede har en Tillægsskat, og en Tillægsskat, der i øvrigt, selv om det ikke vil ske i det Aar, hvorom der tales her, i Løbet af kort Tid kan stige meget væsentligt. Rent personligt er jeg efter Omstændighederne mere velvilligt sindet over for Merindkomstskatten. Som allerede sagt ved jeg, at der er Mennesker, der har den modsatte Indstilling, og saa er det jo let at sige, at det netop maa være det rigtige, der sker her, idet man tager lidt fra hver Side. Det er nu en Argumentation, jeg ikke synes er saa forfærdelig holdbar. Naar jeg er en forholdsvis Ven af Merindkomstskatten, er Baggrunden derfor naturligvis den, at jeg ikke mener, det kan bestrides, at takket være Forhold, som den paagældende Skatteyder ikke selv har haft Herredømme over, men som er kommet, om jeg saa maa sige, ind ad Døren til ham, har ikke helt faa Skatteydere faaet en ekstraordinært stor Indtægt i 1934.

Det ærede Medlem Hr. Clausager tvivlede paa, at dette vilde kunne opretholdes i 1935. Det er muligt, men foreløbig drejer det sig om Aaret 1934, og der er her Personer og Virksomheder, der har haft en overmaade stor Indkomst, sammenlignet med, hvad de normalt vilde kunne paaregne. Dette er ubestrideligt; og da det til en vis Grad er sket takket være Statens